

STEZICE

SŠPTNU NOVO MESTO 1984/85

Atel. 1 ✓

V letošnjem šolskem letu smo sklenili, da dobijo Stezice nekoliko drugačno obliko kot prejšnja leta. Zaradi pritožb ostalih dijakov naše šole, da so Stezice predvsem literarni časopis, da v njem objavljajo samo nekateri učenci in da so zato nezanimive in dolgočasne, smo sklenili, da bi letos Stezice razdelili na dva dela. V prvem delu naj bi bilo prikazano delo učencev, interesnih dejavnosti naše šole v posameznih obdobjih ali čez vse leto. V tem delu časopisa bi objavljali svoje rezultate in dejavnosti krožkov, ki delujejo na naši šoli, in s tem pripomogli k boljši obveščenosti in k večji dejavnosti dijakov.

Drugi del pa bi bil literarni in bi predvsem temeljil na ustvarjalnosti učencev. V tem delu bi dijaki objavljali kritike in razmišljanja ob gledaliških ali televizijskih igradah, filmih, glasbenih delih, itd... Prav tako bi objavljali v tem delu pesmi, spise, potopise in druge literarne prispevke dijakov.

Ta dva dela ne bi bila strogo ločena, temveč bi se prepletala in tako tvorila zanimivo celoto časopisa. Za popestritev Stezic bo poskrbel oblikovalni krožek, ki bo prispeval likovno opremo časopisa. Prav tako pa bo skrbel za plakate Stezic.

V tem šolskem letu načrtujemo, da bi izdali štiri številke Stezic. Veseli pa bomo, če nam bo uspela še kakšna več.

Na prvem sestanku članov Stezic smo izvolili uredniški odbor in tehnično ekipo, ki bo skrbela za nemoteno delo in izhajanje Stezic.

Glavna urednica:
Lucija Kuntarič, 4.c

ŠOLA IN MOJE ZASEBNO ŽIVLJENJE

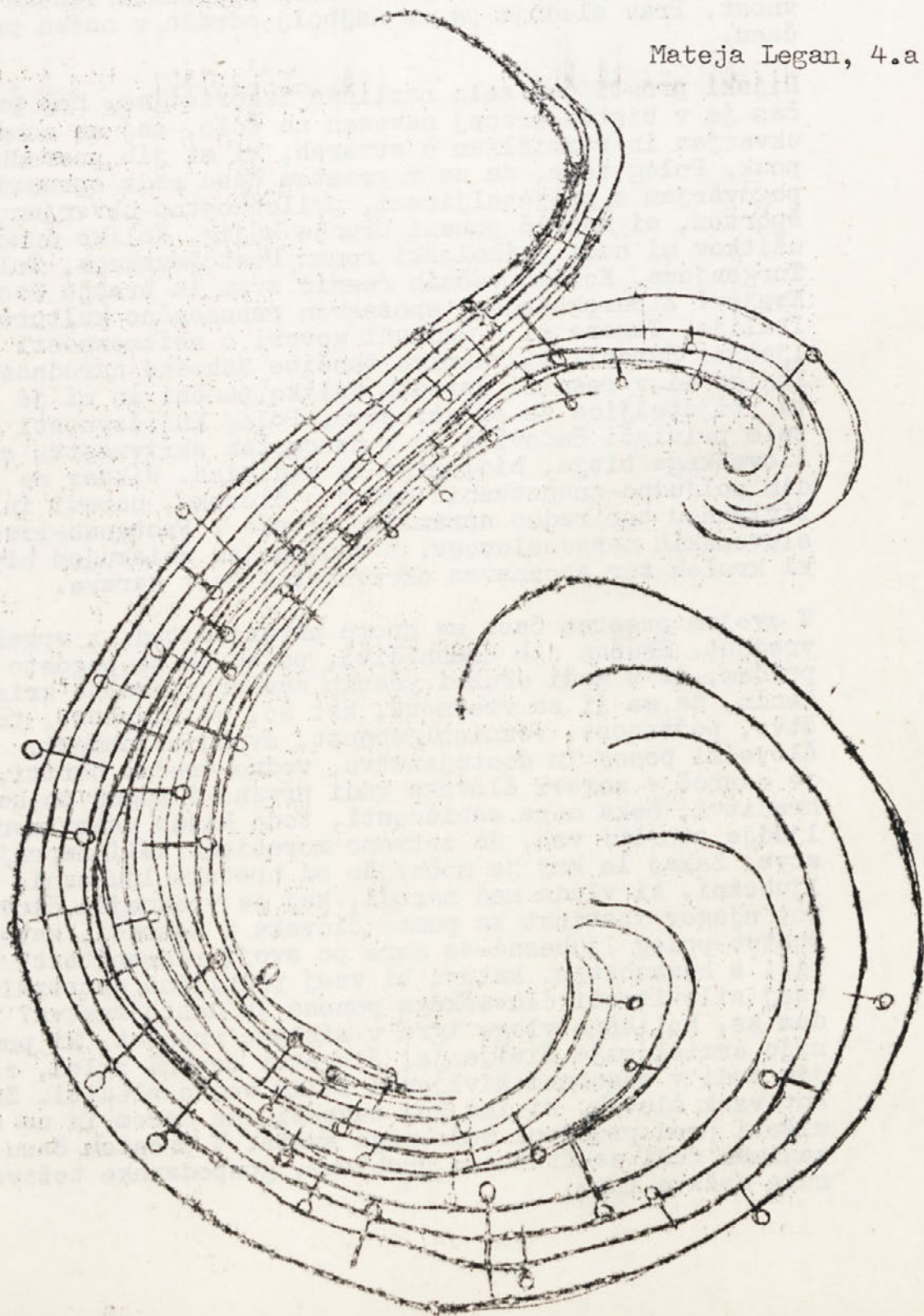
Šola je za nas, mladino, vsekakor zelo pomemben dejavnik intelektualnega razvoja. Ne le da nas uči naravoslovnih ter družboslovno-jezikoslovnih ved, temveč nas tudi vzgaja v dobre državljane, delavce in ljudi. Poskuša nam vtisniti v zavest sistem vrednot ter nas naučiti pravnega odnosa do njih. Vendar pa šola ni edini dejavnik našega duhovnega in družbenega razvoja, saj vemo, da na oblikovanje osebnosti vpliva tudi človekova lastna aktivnost. Prav slednja pa se najbolj odraža v našem prostem času.

Dijaki prosto čas zelo različno izkoristimo. Moj prosti čas je v bistvu precej navezan na šolo, saj se mnogo ukvarjam in razmišljam o stvareh, ki mi jih posreduje pouk. Poleg tega, da se v prostem času rada sprostim, pogovarjam s prijateljicami, priložnostno ukvarjam s športom, mi največ pomeni branje knjig. Koliko duhovnih užitkov mi nudi psihološki roman Dostojevskega, Tolstoja, Turgenjeva. Koliko večnih resnic zvem iz branja Baconovih Esejev! Z Burckhardtom spoznavam renesančno kulturo Italije, Tagore mi v Sadhani govori o neizmernosti življenja, Rursell mi odkriva tančice zahodne narodnosti. Knjiga mi v resnici izredno veliko pomeni in mi je zvesta prijateljica že od otroštva. Poleg književnosti me zelo privlači čudoviti in v nemogočem skrivnosten svet človeškega bitja, biologija in medicina. Nikdar ne zamudim poljudno-znanstvenih oddaj o človeku, naravi in življenju ter redno spremljam članke v Proteusu-listu slovenskih naravoslovcev. Z zanimanjem obiskujem biološki krožek ter spoznavam skrivnostni svet narave.

V svojem prostem času se mnogo ukvarjam tudi z vprašanjem vrednot. Skušam jih uresničiti, potem ko se pogosto prepričam, da v naši družbi včasih zavлада moralna kriza. Menim, da se ji za vrednote, kot so: solidarnost, tovarišstvo, poštenost, resnicoljubnost, svobodoljubnost, človeški ponos in dostojanstvo, vedno vredno boriti. Res je namreč v naravi človeka tudi prvinski nagon po samohranitvi, neka mera sebičnosti, toda kljub vsemu moramo ljudje storiti vse, da zatremo morebitne kali neprijateljstva. Zakaj le kaj je močnejše od bratske ljubezni, od ljubezni, ki vlada med narodi, kaj je vrednejše človeku kot njegov instinkt za pomoč človeku v nesreči, katero čustvo-poleg ljubezni-se more po svoji plemenitosti meriti s humanostjo, katero bi vsaj približno ustrezalo vsej silovitosti človeškega ponosa in dostojanstva? Zavedam se, kolikšno vlogo igra v sistemu vrednot, ki pomenijo osmislenje življenja, človekov osebni zgled, zato jim tudi v zasebnem življenju želim vedno slediti. Zato, kot vsak človek, ki ima kaj zavesti, ne morem in ne smem mižati pred problemi sodobnega sveta. V prostem času se zanimam tudi za družbene probleme, gospodarske težave naše države inp.

Kaj naj še napišem o sebi in svojem zasebnem življenju? Morda to, da mi poleg vseh šolskih dolžnosti ostane precej malo časa, da bi se lahko posvetila vsem stvarem, ki me zanimajo, veselijo, vznemirjajo. Toliko je vedno stvari, ki jih želim uresničiti! Eno pa je gotovo - v svojem zasebnem življenju - v svojem prostem času se nikoli ne dolgočasim, zakaj toliko je stvari, ki pretresajo moje mišljenje. Morda pa se tudi nočem prepuščati dolgočasju in brezdeljju, kajti spominjam se, kako mi je očka - še kot otroku - često šegavo dejal, če sem mu govorila o svojem trenutnem dolgočasju, da se dolgočasijo le dolgočasni ljudje.

Mateja Legan, 4.a

Nema tišina...
Sivi megle nad tišino ranega jutra.
Utrujena rosa...
Rahei šepet vetra.
Vzod sonca.
Prebujenje...
Nov dan...

Upanje brzi mimo mene.
Sreče ni.
Hrepenenje je nič.
Srce je v oblasti mogočnih silnic
skrivnostnih poti.
Ljubezen... - Čemu?

Umirajoča noč...
Polna bolesti... spominov... tolažbe...
Govorili so mi mogo trhlih besed
in v njih opravičevali sebe,
toda nihče ni pomislil,
da imam morda tudi jaz svoje srce.
Srce...
Skrivnostno... in tiho...
Srce...
Vsi so mislili, da v sebi nosim kamen
in govorili so, kot da je kamen mrtev,
kot da ne čuti bolečin.
Upala sem v življenje pred seboj;
upala v poti neskončne,
ki jih skriva;
želela najti sem svoj mir.
Toda... vprašanja nova, nov dan,...
trpljenje isto.
Dnevi enolični.
Pot enaka.
In belo je prekrila črna,
dan je zastrela noč.
Noč...
Koprene njene so kot čar in ogenj...
Spominom se ne da verjeti,
a upati ne smem.
Kot noč umira, umiram jaz z njo.

V tednu slovenskega filma, ki je bil februarja, smo si lahko ogledali tudi kratke filme Metoda in Milke Badjurove. Pred projekcijo prvega igranega slovenskega filma Triglavske strmine smo povabili Milko Badjura k pogovoru in prav rada se je odzvala. Je ena izmed prvih filmskih ustvarjalok pri nas, priznana filmska montažerka, ki ima zavidanja vreden spomin in je še vedno zelo vitalna.

S filmom jo je seznanil mož, ki se je kot študent v Leipzigu udeleževal snemanj v nemškem filmskem studiu pri Dresdenu. Za nakup svoje prve kamere je bil kriv Zlatorog, saj si ni pokojni Metod Badjura želel ničesar bolj kot to, da bi posnel film o njem. Pripoved o Zlatorogu ga je zanimala že, ko je kot petnajstletni deček med počitnicami prodajal po planinskih kočah knjigo brata Rudolfa v kraljestvu Zlatoroga. Hribovci so v tistih časih še verovali v rojenice, sojenice, v vse, kar je danes samo še bajka. Tako ga je očaralo to, da pripovedi ni mogel več ubežati.

Začel je s 35 mm kamero in žena Milka mu je pri delu pomagala. Le redki so Badjurovi filmi, pri katerih je ni bilo zraven. Svoje znanje o filmu je izpopolnjevala sama v praksi. Pogoji za delo so bili nemogoči, saj ni bilo nobene tehnike, nobenih montažnih miz. Pogosto je Milka montirala celo doma. Kadar sta z možem delala večji film, sta si morala sposoditi projektor, da sta lahko pogledala, kako je vse skupaj izgledalo. A je šlo tudi tako, včasih še hitreje kot danes. Ob prihodu češke delegacije v Ljubljano (leta 1928) sta dopoldne posnela dogodek, ob štirih popoldne pa so film že vrteli v kinematografu.

V predvojnem obdobju sta posnela kakšnih 30 kratkih filmov in reportaž. V tem času je nastal tudi prvi celovečerni igrani film Triglavske strmine. Njuno delo je bilo vse od scenarija do montaže in sleherni od njunih filmov je šel tudi med ljudi. Snemala sta tisto, kar ju je najbolj zanimalo; to sta bila šport in folklor. Milka Badjura se prav rada spominja časov, ko sta z možem na kolesih vandrila po deželi s kamero, in tako posnela na stotine metrov filmskega traku. Ljudje so ju včasih čudno gledali, ko jima ni moglo nič do živega. Bloške smučarje je snemal Metod pri osemindvajsetih stopinjah pod ničlo. Vendar pa je bil mraz nepomemben v primerjavi z na filmski trak ujeto pripovedjo o vaščanih, ki so na "plohih" drsali k maši, pa k sosedom na klepet, ko so jih snežni zameti odrezali od sveta. Tako sta nič koliko dragocenega gradiva iztrgala pozabi.

Tudi Badjurova sta se znašla v vrtincu druge svetovne vojne. Čeprav njuno delo iz tistega časa ni ujeto na filmski trak, pa le-to ni nič manj dragoceno. Z možem Metodom, ki je bil pred vojno vodja grafičnega podjetja Jugografika, sta v klišarni ob Ljubljani presedela ničkoliko ur pri ponarejanju živilskih izkaznic in dokumentov za osvobodilno gibanje. Nikoli ni sovražnik ugotovil, kdo je avtor teh mojstrskih ponaredkov. A tveganje je bilo.

Film je Milko Badjuro takoj prevzel in je delala na montaži, dokler ni dosegla zelenega rezultata. Tako je bila za montažno mizo tudi pet dni in noči, če je bilo treba. Nikoli pa ni delala v montaži manj kot deset ur na dan. Delo montažerja je ustvarjalno, odgovornost montažerja pa izredno velika. Montaža da filmu zadnji pečat, zato je tudi od nje odvisen uspeh filma. Če bi enak filmski material montirala dva montažerja, bi dobili lahko dva različna filma. Delo montažerja je včasih močno odvisno od režiserja. Nekateri režiserji (predvsem svojim stalnim montažerjem) ne sugerirajo veliko, montažerjeve sugestije sprejmejo ali pa jim celo puščajo proste roke. Drugi pa jim spet ne dovolijo ničesar spreminjati. Na splošno je pri filmu odločujoč režiser, seveda pa so dobri odnosi med ustvarjalci v filmski ekipi še kako pomembni. Milki Badjuri se zdi, da kritiki ne upoštevajo montažerjevega dela in znanja. Tudi za to delo moraš imeti neke prirojene sposobnosti. Včasih, ko se je kdo od mlajših filmarjev pohvalil s svojo umetniško žilico, mu je v šali rekla: "Ti imaš umetniško žilico, jaz pa sem že rojena Konstler..." (Konstler-prevedeno iz nemščine umetnik - je dekliški priimek Milke Badjure). Montaža Milke Badjure je vedno tekoče likovno ujemanje. Meni, da je s filmom tako kot z obleko. Brez dobrega kroja še tako dobro blago prav ne zaleže in brez dobre montaže so tudi lepi posnetki brez prave vrednosti.

Natalija Mikec, 4.d

6

Noč je
in tudi moja notranjost je prekrita s temnino,
s sivino, ki je težka,
in čutim, dako me tlači,
in čutim, kako me potiska vedno nižje, vedno nižje...
Zdaj ne morem več globlje - ležim na dnu
in v tej globini sem čutila konec... preteklost.
Čutila sem ga tako globoko v sebi.
Toda prišel si, razklal si bolečino -
na tisoč delcev si jo razklal -
brez besed, le s tišino...
In v tistem trenutku spoznaš človeka
in začutiš njegovo praznino
in leden pogled, ki je bil topel,
in hinavski nasmeh, ki je bil vabeč,
in srce, ki je postalo kamen,
in čas in resnico preteklosti.
Spoznaš in s spoznanjem moraš dalje.
In greš, greš v tisti kos sveta,
ki ga vidiš še manjšega in še temnejšega,
greš z lažjo in bolečino, zakopano v misli smeha.
Greš in vsak korak je trši, bolj odločen - moraš dalje!
Ljudje hitijo mimo - kot vedno
in sonce vzhaja in zahaja - kot vedno
in vprašanje, in laž... preteklost.
A ti greš in moraš mimo,
prodreti moraš skozi temino s spoznanjem:
"Za temo je vedno svetloba..!"

Nika

ŠOLA IN MOJE ZASEBNO ŽIVLJENJE

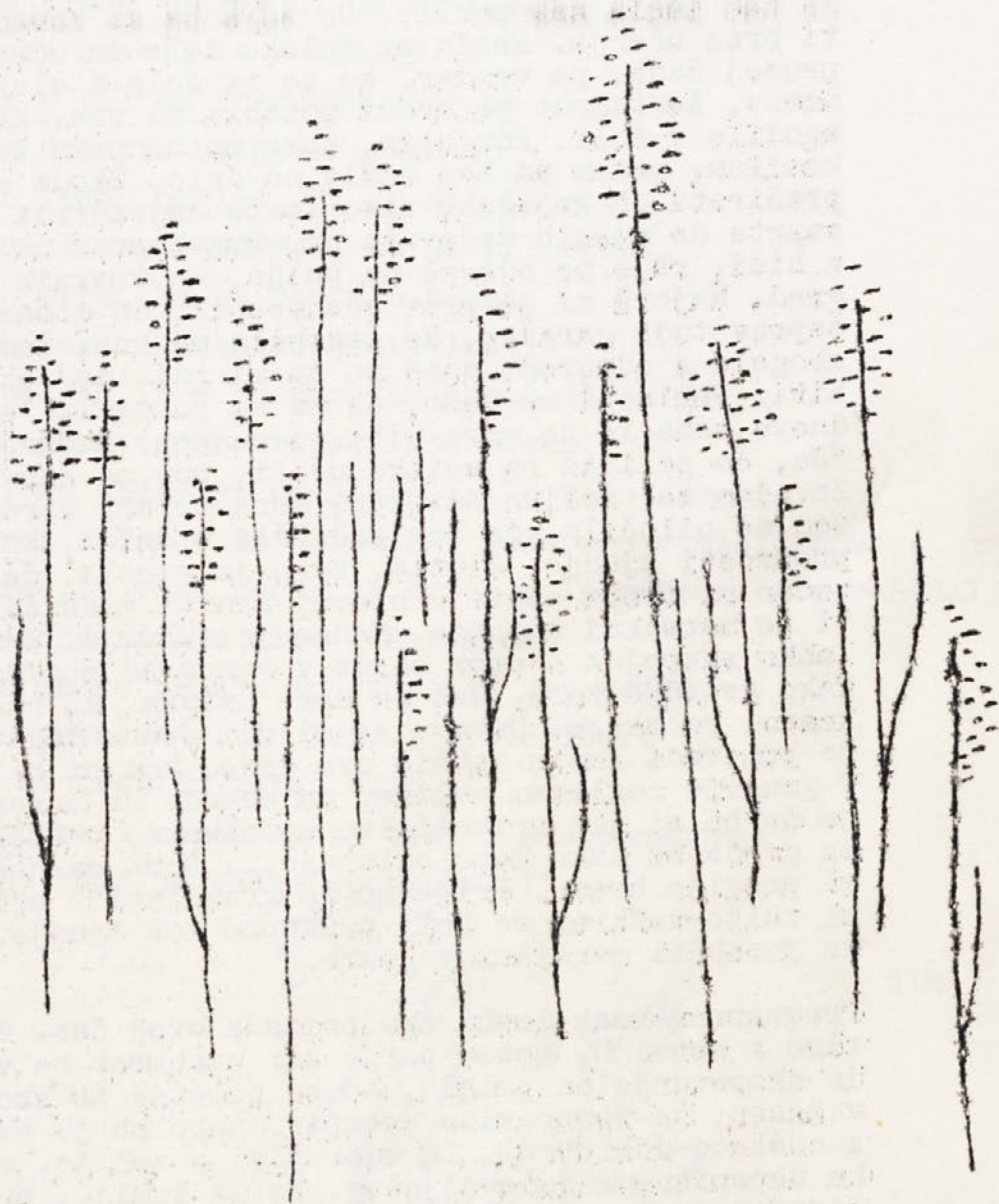
Že četrto leto se s sošolci vsak dan srečujem, pogovarjamo se o tem in onem in seveda skupaj prenašamo vse šolske probleme in skrbi. Pa moram kljub temu priznati, da skoraj nikogar ne poznam. Tako kot drugod je tudi naš šolski urnik postavljen tako, da neprestano drvim in komajda utegnemo med odmori malo poklepetati o tem in onem. Ponavadi se to kar stvari o šoli. Vsi pa imamo tudi drugačne obraze, ki se jih ne da prepoznati, ko sedimo v šolskih klopeh. Tudi jaz nisem nobena izjema.

Ko razmišljam o sebi, se mi zdi, da hodim v šolo pač zato, da bom imela nek poklic. Do tega pa se seveda ne da priti brez učenja. Resda mi šolsko delo in učenje vzameta precej časa, pa vendar, ko se iz šole z vlakom vračam domov, že takrat ponavadi pozabim na vse, kar se je pač zgodilo v šoli. Pomislim, kako me bo mama že čakala s kosilom, potem pa bom odšla na delo. Škoda se mi zdi dan preživeti ob knjigah, zato le-te največkrat počakajo zaprte do poznih večernih ur. Pravzaprav ne morem čepeti v hiši, raje me odnese na polje, na travnik ali v vinograd. Najbrž mi je prav oče vcepil, da moram delati, čeprav tudi garaško. Ko sem bila majhna, sem ga včasih ubogala z odporom, zdaj pa se mi zdi, da tako pač mora biti. Pekla bi me vest, če ne bi pomagala, saj mama cele dneve sama le ne more biti vsemu kos. Zmeraj mi govori: "Ja, če se imaš pa veliko učiti, bom pa kar sama..." Zavedam se, koliko odrekamj mora trpeti zaradi mene, ker sem se odločila, da bom pač "šla v šolo", kot pravijo preprosti ljudje. Slutim, kako je vesela, če je vsaj en večer ni treba stati v hlevu, krmiti prašiče in postoriti še marsikaj nujnega. Zanj je skorajd praznik, če lahko skupaj z očetom odide v vinograd pogledat, recimo, kako grozdje zori. Jaz pa doma uživam, ko kosim za našo kravo, pa zajce. Narava se mi zdi vedno tako zanimiva, da ponavadi kosim debelo uro dlje, kot bi bilo treba. V grmovju zagledam maline, pa seveda ne morem mimo njih, ne da bi si jih privoščila, lešniki so vabljeni, ptički iz gozda se tako lepo oglašajo... Doma pa naše živali, ki prosijo hrane. Prijetno je kramljati z njimi, saj se mi zdijo večkrat še bolj prikupne kot ljudje. Ob njih se da pozabiti marsikatero skrb.

Pravzaprav vsak letni čas prinaša svoj čas. Spomladi hitimo s setvijo, potem pa je kar naenkrat na vrsti košnja in okopavanje na poljih. Ko se poletje že skoraj prevesi v jesen, že pripravimo krompir, nato pa je na pragu jesen z nešteto dobrotami. Le kdor živi z zemljo, ve za občutke nepopisnega zadovoljstva, ko iz zemlje, prepojene z lastnim znojem, povleče dozorel sad, za katerega je mnogokrat trepetal in se bal, da mu ga vzame mraz ali toča.

Ni vse rožnato pri naši hiši, pa vendar na naši majhni domačiji najdem toliko privlačnih stvari, da se počutim svobodna in srečna. Težko si predstavljam, da bom morda nekoč odšla v mesto in se ukvarjala z zanotanimi problemi, ki jih razrešujejo znanstveniki. Pri nas na deželi se mi zdi vse tako preprosto in razumljivo. Moja prihodnost je prav zato v dvomih...

Silva, 4.a

Bodočnost je vera,
kdor zanjo umira,
se dvigne v življenje,
ko pada v smrt

(Ob filmu Gandhi)

Mednarodni odnosi v svetu se vedno bolj zaostrujejo. Mnoge države brezglavo "drvijo" svojemu propadu nasproti, medtem ko se nekatere šele borijo za svojo neodvisnost in svobodo. Mnoga osvobodilna gibanja so bila uspešna prav zaradi pogumnih mož, katerim njihovo življenje na poti do zastavljenega cilja ni pomenilo prevelike ovire. Šedanost jih ni zanimala, živeli so le za prihodnost. Njihova morebitna smert jih je povzdignila v nekakšne idole, ki jih častijo vsi zatirani ljudje sveta.

Poleg Josipa Broza Tita je eden največjih mož sedanje svetovne zgodovine Indijec Mahatma Gandhi, ki je svojo deželo popeljal v neodvisnost. Film, ki smo si ga ogledali prvi šolski dan, nam je prikazal pravo veličino in pogum tega na videz drobnega moža. Avtor filma je zelo nazorno in na zanimiv način prikazal življenje v zaostali Indiji in njen boj za neodvisnost. Res je bil film precej dolg, a gledalca zelo pritegne boj mladega odvetnika Gandhija, ki se je s svojimi dejanji povzdignil nad bedo, izkoriščanje in trpljenje ter popeljal svoj narod v lepše, pravičnejše življenje. Mahatma Gandhi je bil vedno na strani preprostega in revnega človeka. Bogataši so mu vzbujali nekakšen stud, saj so se zanimali le za svoje interese. Že v Afriki se je bojeval za boljši položaj indijskih rudarjev, ki niso uživali prav nobenih pravic. Svoj nesebični boj pa je Gandhi nadaljeval v rodni Indiji. Ni mogel prenašati krutih Angležev, ki so Indijce izkoriščali in jih tudi ubijali. Prav zato je njegov boj temeljil na nenasilju, kajti ni mu bilo do svobode, ki bi bila pridobljena s krvjo. Želel je pokazati, da je indijsko ljudstvo pametnejše in dostojanstvenejše od svojih "gospodarjev", ki so hoteli absolutno prevlado. Vendar je velik pokol, ki so ga nad Indijci zagrešili Angleži, vzdramil do tedaj poslušno in ponižno ljudstvo. Niso več mogli mirno prenašati vseh grozot, zato so začeli udarce vračati. To pa je Gandhija zelo prizadelo. Na vsak način je hotel spraviti ljudi na pravo pot, zato se je začel postiti. Bil je velik borec, pripravljen je bil tudi umreti, samo da bi se uresničila njegova velika želja. Ljudstvo, ki je svojega Gandhija častilo kot boga, je spoznalo njegovo veliko žrtev in se umirilo. Gandhi pa se je boril naprej. Ni se bal ne policije in ne temnic, kjer je preživel kar velik del svojega življenja. Zanj je bilo važno le, da se bodo izboljšale težke razmere, v katerih so živeli Indijci, in da bodo postali sami svoji gospodarji. Res je bil njegov boj težak in dolgotrajen, vendar je rodil tako težko pričakovane sardove. Angleži so Indiji priznali samostojnost. Vendar prekanjeni, kot so bili, niso kar tako hoteli "spustiti vajeti iz rok". Hoteli so se maščevati Gandhiju, ki jim je odvzel njihovo neomejeno oblast nad indijskim ljudstvom. Med hindujci in muslimani so zanetili huda nasprotja in nekoč prijatelji so si sedaj stali nasproti kot najhujši sovražniki. Med seboj so se pobijali, kot so to včasih počeli njihovi bivši gospodarji. Gandhija, ki se je vse življenje bojeval za svobodo in bratstvo svojega

ljudstva, je to zelo prizadelo. Ni mogel več prepoznati ljudi, ki so mu ves čas stali ob strani in mu pomagali v težkem in napornem boju, sedaj pa so ga hoteli uničiti, češ da je on kriv za njihove spopade. Nehru, Gandhijev največji prijatelj in sočlovek, ga je tolažil in prepričeval, da se bo vse dobro izteklo. Vendar je bil Mahatma preveč razočaran. Podrla so se vsi njegovi upi in načrti, ki jih je gradil dolga leta svojega življenja in boja. Spet je stal na začetku dolge in naporne poti, za katero je menil, da ji ne bo kos. Spet se je začel postiti in ljudje so kot po čudežu prenehali z boji. Niso še bili tako zapeljani, da se ne bi zavedali, koliko je ta človek storil zanje. Se so imeli radi svojega voditelja! Vendar ne vsi! Ga dhi je že mislil, da je premagal zadnjo oviro na poti do pričakovane zmage, ko ga je zadela krogla. Ustrelil ga je nek fanatičen hindujec, ki se ni zavedal, koliko je ta človek storil zanj in za njegovo domovino.

Indija je "drvela" svojemu "propadu" nasproti, saj so jo razdelili na več držav, poleg tega pa se je močno poslabšal položaj in odnosi med kastami. Vsega tega pa Mahatma Gandhi ni mogel več preprečiti. Njegov lastni narod je pretrgal njegove velike načrte...

Bil je velik bojovnik, kakršnih danes skorajda ni več. Nikoli ni gledal nase, zanimal se je le za ljudstvo in njegove interese. Res je, da se njegovi cilji niso dokončno uresničili, saj ga je v najtežjih trenutkih narod pustil na cedilu. Vendar pa vseeno zagotovo velja, da bi bil lahko presrečen vsak človek sveta, ki bi imel za voditelja taksnega moža, kot je bil veliki Indijec Mahatma Gandhi.

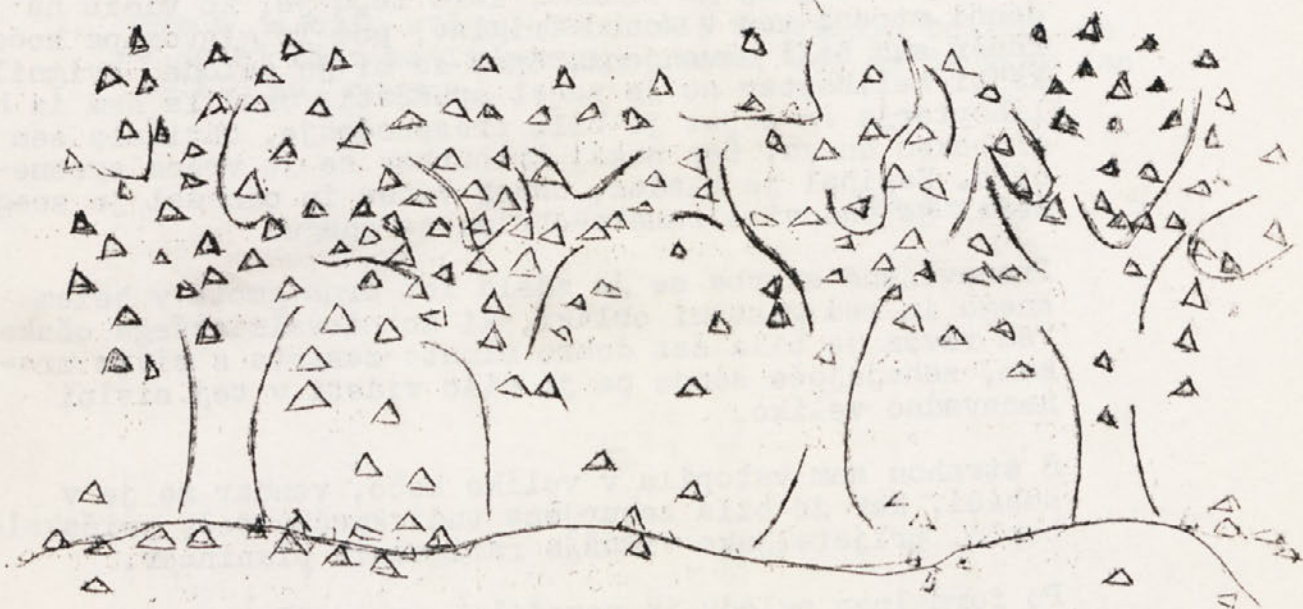
Darja Plantarič, 3.a

SPOZNAVANJE

Moram razkriti papirju.
Saj ne bo povedal ljudem,
da sem žalostna,
da je v meni vihar,
bojazen in le malo -
samo malo ljubezni do njega.

Strah me je, -
kaj bo z njim,
če ga zapustim,
in z menoj. -
Strah me je ljudi -
teh sikavih kač,
ki ne vedo nič,
a ranijo človeka glavo -
v srce.

Nejka, 4.c

POČITNIŠKO DELO V TRIGLAVSKEM DOMU NA KREDARICI

Sreda, 27.6.1984. Ta dan ni bil zane navaden dan. Doma sem se poslavljalna od staršev za dva meseca. Bilo je nepozabno in hudo. Iz Novega mesta do Ljubljane sem se peljala z vlakom. Na planinski matici pa me je že čakalo osebje, ki se je tudi odpravljalo na Kredarico.

Po krajšem pogovoru in malici smo se natrpali v kombi, ki nas je odpeljal do Kovinarske kočice v Krmi. V kočici smo tudi prespali, kajti bilo je že prepozno, da bi odšli na Kredarico. Noč je kar prehitro minila. Vendar jutro ni bilo nič kaj prijazno. Padal je dež, kopičili so se oblaki, megla, ... Po nekaj urah pa se je razjasnilo in na svetlo je pokukalo sonce. Čakali smo na helikopter, vendar ga ni bilo nikjer slišati. Z Majdo sva se odpravili malo okoli kočice in po dolini Krme. Nabirali sva zdravilna zelišča, pri pastirju, ki je pasel krave, pa sva pili sveže mleko. Pogled na strme vrhove nad Kovinarsko kočico je bil prečudovit. Bori in smreke, mah in lišaji pa so še bolj poudarjali te gorske vrhove.

Kar naenkrat se je zaslišal hrup helikopterja. Urnih nog sva stekli v kočico in pograbili kovčke. "To pa ni kar tako. Tako velik helikopter!" sem se začudila in že me je Rudi potisnil vanj.

Pri srcu me je kar stisnilo in želodec se mi je obračal, ko se je helikopter dvignil od tal. Bilo me je tako strah, da sem mižala. Okoli pasu me je prijel Rudi, da sem se malo pomirila. Nekaj metrov pred Kredarico pa sem pogledala. In glej ga zlonka, kako lepo je, ko vidiš na desni strani ves v soncu Triglav, pod Triglavom pa kočico, kamor smo bili namenjeni. Spet se mi je želodec dvignil, kajti helikopter se je začel spuščati. Skočila sem iz helikopterja in zopet je bilo presenečenje. Obtičala sem v globokem snegu. Čez nekaj trenutkov se je vreme spremenilo. Zapihal je hladen, oster veter in odnašal je sneg. Delal je čudovite zamete-obrise na snegu.

Prenovljena stavba se je zdela kot črna gmota v belem snegu in med gostimi oblaki, ki so odevali našega očaka. Vsa ravan je bila čez dobro minuto zastrta s sivim mrakom, zahajajoče sonce pa je bilo videti v tej sivini nenavadno veliko.

S strahom sem vstopila v veliko kočico, vendar me je v sobici, ker je bila zakurjena tudi kmečka peč, pričakalo toplo, prijateljsko vzdušje razigranih planincev.

Po formalnem ogledu in navodilih sem pričela z delom. Najprej pregled cen in prostora, kjer sem delala. Ure za šankom, kjer sem prodajala pijačo, razglednice, značke, so hitro minevale, saj za dolgočas tam gori sploh ne vedo. Dom je poln planinskih šal, pesmi, krstov, porok in norčij. Tako neprisiljeno okolje je name vplivalo zelo pozitivno, saj sem spoznala čisto drugačno življenje, kot je v mestu. V gorah se pozdravljajo tudi neznanci, izmenjajo spoznanja in napotke in tako ohranjajo pristno vedenje v neokrnjeni naravi.

Seveda ne morem pozabiti dogodka, ko so v domu prenočevali naši znani kulturniki. Pred domom so nastopile znane osebe iz sveta filma, gledališča in glasbe. Najbolj znani so bili seveda Martin Krpan, Mojca, Kekec, Krjavelj,... Za vedro razpoloženje po večerji pa je skrbel ansambel Fantje iz vseh vetrov.

Nepozaben je bil tudi obisk smetarjev. Med njimi pa je med prvimi prisopihal v kočó naš znani igralec Polde Bibič. Ta večer je bilo v kočó spet okoli 300 ljudi. Živ žav se ni iniril vse do jutranjih ur, ko se je začel zame nov delovni dan.

Moje delo pa ni imelo samo sončne plati. Tudi senčne. Delo je bilo zelo naporno, saj sem vstajala ob 5-ih zjutraj, spat pa sem se odpravila pozno zvečer, največkrat ob 23. uri.

Kar prehitro pa je prišel četrtek, 30.8., ko sem zopet čakala na helikopter. Ko je priletel, sem se s solzami v očeh poslavljala od sodelavcev, od prelepih sten in Triglava.

Čeprav sem bila na Kredarici več kot dva meseca, se nisem niti enkrat povzpela na našega očaka. Večkrat pa sem odšla na vrh Kredarice, vendar tam gori ni bilo rož, mehke trave so same gole skale stale med kamenjem. Prečudovit pa je bil pogled na Staničevo kočó pod Kredarico in na Vrata.

Seveda je bilo vtisov takih ali drugačnih toliko, da še sedaj niso našli pravega mesta, saj se je vsak dan zgodilo kaj novega.

Stanka Bele, 4.c

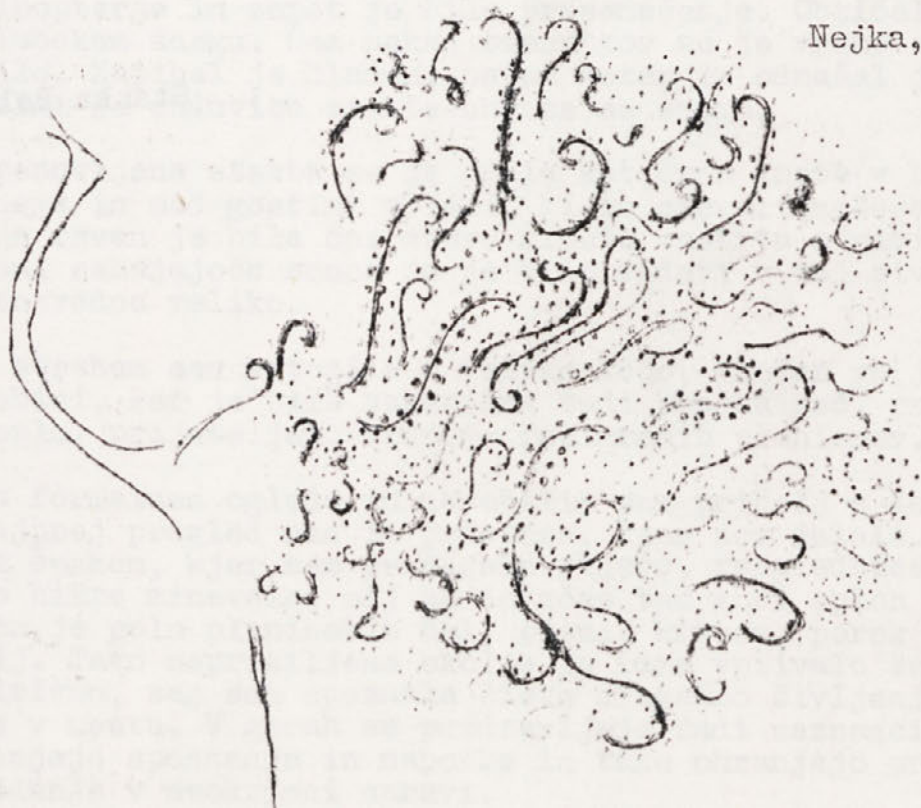
KO BI REKEL

Ko rekel bi mi -
 pojdi in se skrij
 zakoplji se nekam
 v kraljestvo noči. -
 In misli, veliko misli
 o sebi in meni -
 o naju.

Ko rekel bi mi -
 spoznaj svojo resnico,
 sprijazni se z njo,
 povej mi jo v obraz,
 da tebi in meni laže bo.

Toda ne rečeš tega,
 zakrivaš oči pred resnico -
 tudi jaz, ne vem zakaj.
 Hudo mi je zaradi tebe,
 a srečna prej ne bom,
 dokler ne bom rok nosila na hrbtu.

Nejka, 4.c

ČLOVEK IN DEŽNA KAPLJA

Brezciljno zrem v daljavo. Zaslišim rahlo potrkavanje na oknu. Pogledam in opazim, kako nešteto dežnih kapljic pada proti tlam. Kako hitro padajo svojemu neizbežnemu cilju nasproti. Sprašujem se, ali se zavedajo svoje usode, ali vedo, da še tako kratkotrajni stik z zemljo pomeni njihov konec.

Tudi na mojem oknu opazim nekaj kapljic. Njim se pridružujejo druge in tem še druge. Nehote pa mojo pozornost pritegne kapljica, ki je pritekla prav v koticček stekla na mojem oknu. Kako svetla in bleščeča je! Razkriva svojo čistost in srečo, da lahko drsi. Prav počasi drsi in se ne zaveda zaprek, ki jo čakajo na njeni dolgi poti. Drsi in za sabo pušča komaj opazno sled, ki pa se že čez nekaj trenutkov posuši. A to je ne moti, ker ima svoj cilj; čim dlje drseti in drseti. Joj! Kaj bo sedaj? Kapljica se počasi, a toliko bolj zanesljivo, približuje drugi kaplji. In tako sta se dve kapljici združili v eno večjo kapljo. Vem, hoteli sta se izogniti druga drugi, a to jima ni uspelo. Skupaj potujeta, a ne slutita, da bosta kmalu naleteli na novo težavo! Na steklu je majhen madež, a za kapljico, ki se mu je približala, že prevelik, da bi zdrsula čezenj. Zato pa se je kapljica razdvojila in zdrsnila mimo madeža, a brž ko je bila zapreka za njima, sta se zopet združili. Tako spet skupaj drsita naprej. In spet nevarnost zanjo. Še večja kaplja. In... združitev teh dveh. Sedaj je večja in močnejša ter pripravljena na večje ovire. Drsi po svoji začrtani poti in pri tem dela večje in manjše ovinke in se tako izogiba morebitnim nevarnostim. A ne boji se jih, ker je pripravljena nanje, saj je vse močnejša, ker se nenehno združuje z drugimi kapljicami. V njej je moč, hrepenenje po cilju in ne bojazen, ne strah. Ona želi doseči svoj cilj, tisto, za čemer vso to dolgo pot, ko drsi po mojem oknu, tako hrepeni. Želi si zlitja z drugimi kapljami, kajti le tako bo dsoegla željeno.

Vse bolj se približuje konec. Vse bliže je svoji usodi, svoji pogubi. Ne zaveda se je, ker še vedno hrepeni po nečem, za kar niti sama ne ve, kaj je to. Zgubila je svojo moč, ko se je razlila po lesu pod steklom. Še se lesketa v soju sonca in čaka na svojo "smrt". Čaka, da jo bo le-to posušilo, in za njo ne bo ostalo nobenega sledu več.

Še vedno gledam vsa mesta, kjer je bila kaplja, čeprav je že nekaj časa ni več. Izginila je. Sonce jo je posušilo. Počasi grem s pogledom od spodnjega dela stekla proti zgornjemu in opazim, da nikjer ni sledu o kaplji, ki je tako vztrajno drsela po njem. Niti med prah zarisane pti, po kateri je kaplja drsela, ni več. Ničesar, le odsev sonca na steklu, ki opozarja, da je pregnalo nevihto.

Kapljica se rodi, živi in umre. Drsi čez madeže ali mimo njih. Življenje je večni boj... in za njim...?

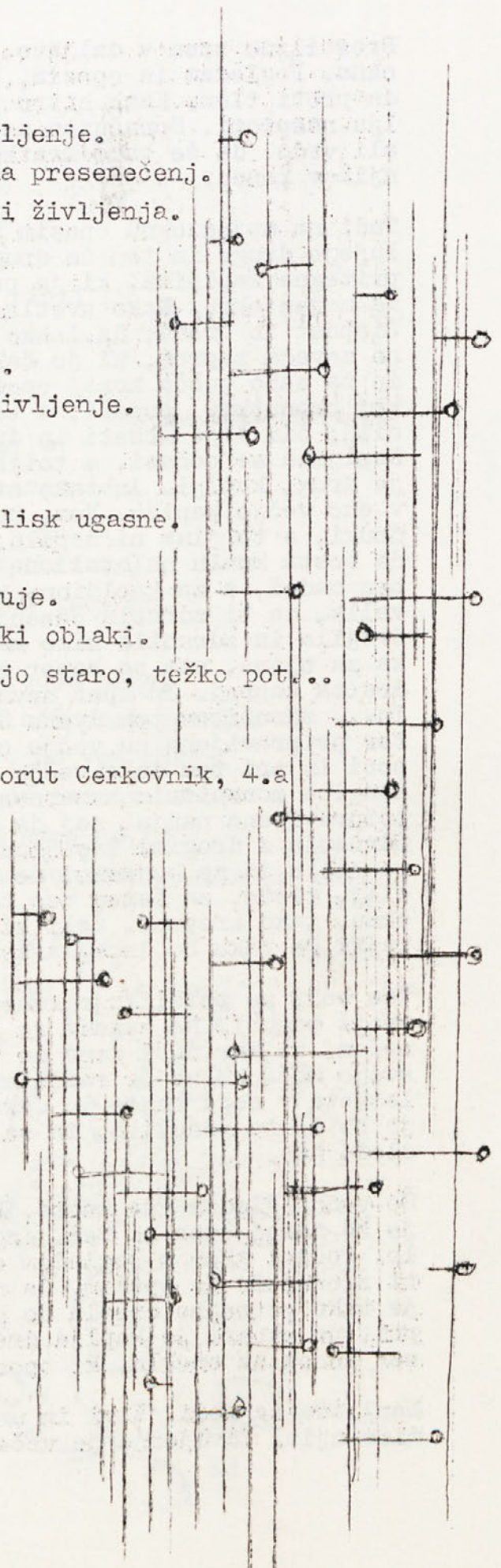
Rad imam nevihto.
 Zakaj nevihta je življenje.
 Nenadna, težka, polna presenečenj.
 Dežne kaplje so skrbi življenja.
 Preveč jih je...

Blisk!
 Blisk posveti v temo.
 Sreča ti posveti v življenje.
 Srečen si!

A sreča mine kakor blisk ugasne.

Nevihta se pa nadaljuje.
 Na nebu so zopet težki oblaki.
 In življenje gre svojo staro, težko pot...

Borut Cerkovnik, 4.a

OB GLEDALIŠKI PREDSTAVI "VAJE V SLOGU"

V torek, 9. oktobra, smo si dijaki ogledali gledališko predstavo Vaje v slogu v dramaturgiji Aleksandra Zorna ter igralski izvedbi Jurija Součka, Polone Vetrih, Anice Kumer in Iztoka Valiča. Gre za nekakšno sodobno, delno improvinirano gledališko komedijo, moderno v tematiki in izvedbi.

Osnova celotni predstavi je prav banalen dogodek iz vsakdanjega življenja - nekdo na avtobusu zagleda nenavadnega mladega človeka z dolgim vratom in vrstico okoli klo-buka, ki se prepira s sopotnikom, češ da mu slednji nalašč stoji na nogo in ga poriva. Opisovanje tega dogodka ter kasnejšega ponovnega srečanja neznanca in opazovalca dogajanja je osnova celotni kompoziciji igre. Pričujoči nepomembni doživljaj interpretirajo v vlogi različnih oseb, ki so bile priča dejanja, štirje igralci.

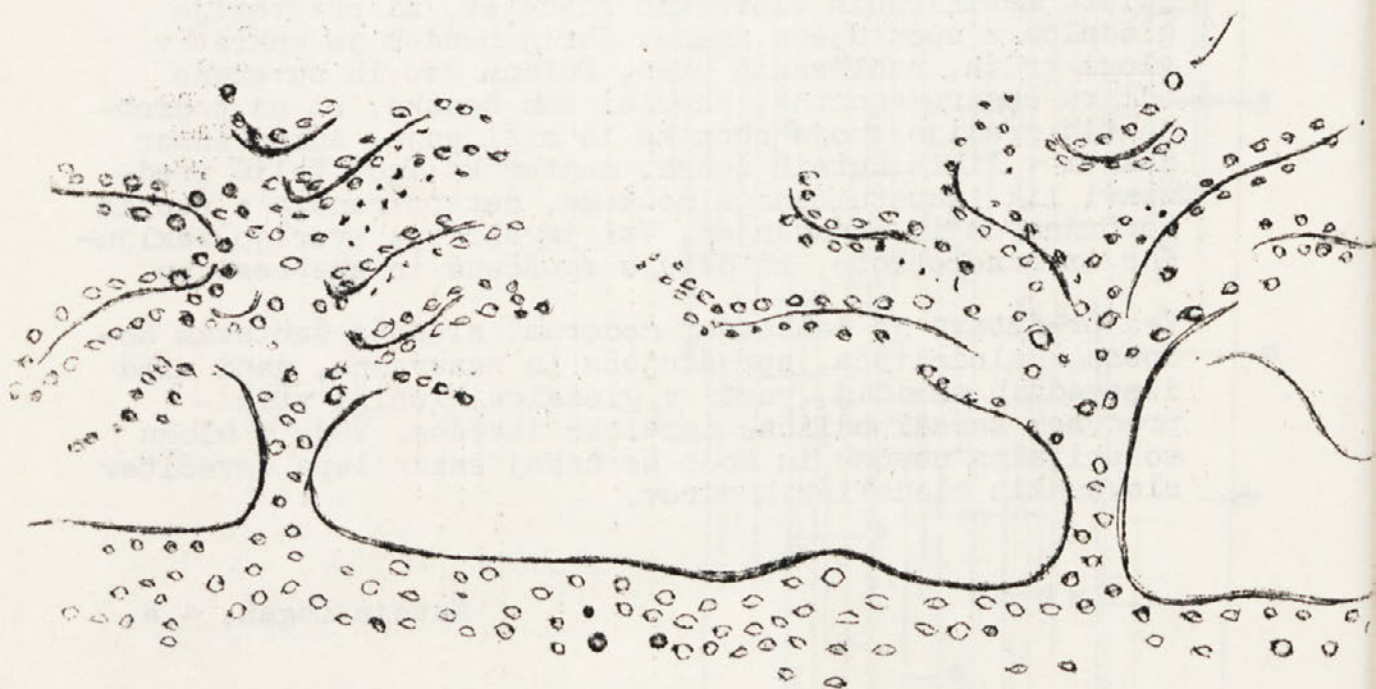
Prav v tej vrhunski interpretaciji je ves čar predstave, saj vsebina sama gledalcu ne pove ničesar, igra pa je izredno gledljiva. Vsa predstava temelji zgolj na štirih osebah, ki pa vanjo vnašajo ves svoj žar v vlogi različnih oseb se kar kosajo, kdo bo bolj duhovito, bolj karikirano, z večjo eleganco izraza, z gestikuliranjem in mimiko bolj prikazal svojo vlogo. Pri vsem tem igralec vzpostavi tesen stik z gledalcem, predstava poteka v prijetnem razpoloženju ter veliki neposrednosti z občinstvom. Niso sicer vse vloge enako duhovite, a so v splošnem vse izpeljane s prefinjenostjo v izrazu besed in gibov - z visoko profesionalnostjo. Gre za duhovito paletu karikiranih človeških značajev, ki pripravijo gledalca k spontanemu smehu. Jurij Souček je enkrat v vlogi grdih, neotesanih oseb, Polona Vetrih suvereno odigra ekstravagantne, kapriciozne ženske, ki na podrobnostih gradijo svoje občutke in mišljenje. Anica Kumer zaživi v likih čutnih žensk, medtem ko Igor Valič predstavi lik izumetničenega moškega, deterniranega s svojim govorjenjem in ponašanjem. Vsi igralci pa tvorijo zaključno izrazno celoto, ki deluje zgoščeno in ekspresivno.

Vsa predstava je lahkotna, moderna, sledeča zahtevam sodobnega gledališča, sproščujoča in nenavadna, dasi nima izpovednih ambicij, pusti v gledalcu globlji vtis - predvsem zaradi odlične igralske izvedbe. Vaje v slogu so prijetna novost in bodo še nekaj sezon lepa osvežitev slovenskih gledaliških odrov.

Belina.
Bela belina.
Neskončna belina.
Nežno in mehka.
Zimska pokrajina.

Želim si beline,
neskončne beline.
Naj bo vse
čisto
in nežno
in mehko
kakor sneg.
V moji duši

Borut Cerkovnik, 4.a

Čeprav si ti,
čeprav si ti z menoj,
čeprav z menoj je tvoj pogled,
nikoli ne občutim tvojih rok,
nikoli ne občutim tvojega telesa,
čeprav si ti,
čeprav si ti z menoj.

Borut Cerkovnik,4.a

V jasnih nočeh...
V jasnih nočeh
spominjal se bom.
Sreče
in prve ljubezni
in tebe,
ki ljubim te zdaj.
V jasnih nočeh,
v krasnih nočeh.

Borut Cerkovnik,4.a

PRED BLOKOM

Jesen. Dež. Veter. Kante za smeti ob parkirišču.
Ciganka. Dva majhna cigančka. Bora. Prebirajo.
Polnijo svojo malho.

Na drugi strani je otroški vrtec. Avto. Renault 18.
Bel. Izstopi oče. Odpre zadnja vrata. Otrok.
Vetrovka. Italijanska? Tek po stopnicah. Avto odpelje.

Ciganka kriči: "Pohitita!" Kamion komunalnega podjetja.

ŽIVLJENJE!

Sara, 3.b

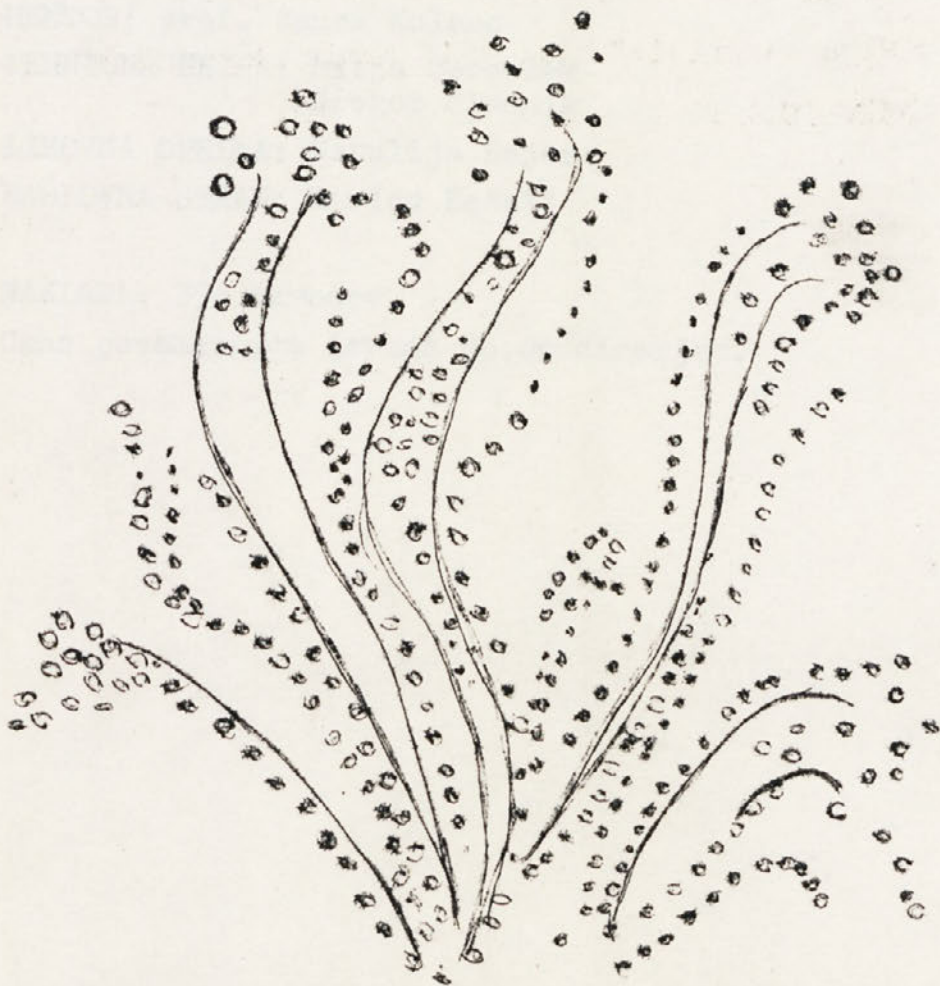
JESENSKA

Dež, dež, dež,
vsepovsod le dež.
Koder hodiš sam okrog,
vedno je le dež povsod.

To so dnevi, to je čas,
ko prepuščeni smo usodi;
tja pot nas namreč vodi.
To so dnevi, to je čas...

Z mislijo ostaneš sam
sredi ceste pod dežnikom.
Ponovno vprašaš sebe - kam?
So to dnevi, ko si sam?

Melita, 4.e

STEZICE

Glasilo učencev srednje šole pedagoške in tehniško naravoslovne usmeritve

LETNIK

LETO: 1984/85

ŠTEVILKA: 1

UREJUJE UREDNIŠKI ODBOR: Sara Oberžni
Andreja Obregar
Draga Rapuš
Dajana Zagorc
Irena Špehar
Lucija Kuntarič

GLAVNI UREDNIK: Lucija Kuntarič

ODGOVORNI UREDNIK: Danica Jerkovič

MENTOR: prof. Janez Kolenc

TEHNIČNA EKIPA: Mitja Cerovšek
Gregor Slamnik

LIKOVNA OPREMA: Natalija Rajer

NASLOVNA STRAN: Barica Koželj

NAKLADA: 250 izvodov

Cena posameznega izvoda 30,00 dinarjev.

